

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКІ ВІСТІ

Рік
видання 3
№ 47 (148)
Ціна 1 крб.

Субота
26
червня
1943 р.

Орган Олександрійського Гебітскомісара

Головна Квартира Фюрера Верховне Командування Збройних Сил повідомляє:

22-VI-43 р.

На Східному фронті мала місце не лише незначна місцева бойова діяльність. Перед Рибальним півостровом було потоплено влучаннями бомби каботажний вантажник.

Нічна атака сильних німецьких з'єднань бойових літаків спрямовувалась проти советського заводу озброєння на Волзі. Вчора окремі ворожі літаки заїхали на територію Райху, один сильний загін британських бомбовиків минулої ночі атакував Західно-німецьку область. Особливо сильні пошкодження спричинили розривні та запальні бомби у

житлових кварталах міста Крефельд. Крім численних груп будинків, було зруйновано дві лікарні. Населення мало втрати.

До цього часу констатовано втрату 72 багатомоторових ворожих бомбовиків.

В ніч на 22. червня авіація бомбила окремі об'єкти в районі Лондона і на південному англійському узбережжі.

В ніч на 21. червня, під час нічної атаки німецьких бойових літаків на порт Бізерт, було пошкоджено бомбами 6 великих торговельних суден і два військових корабля.

23-VI-43 р.

Зі Східного фронту повідомляється лише про місцеву бойову діяльність. Авіація атакувала у ворожому замілі аеродроми і заводи озброєння й запалила у Фінській затоці три каботажних вантажники.

Учора вдень і минулої ночі британські і північно-американські повітряні сили перевели декілька важких атак проти міст у Західній Німеччині і в зайнятих Західних областях. Особливо в житлових кварталах міст Обергаузен і Мюльгейм—Рур виникли значні руйнації. Населення зазнало великих втрат.

22. червня, у післяобідні

години, сильний загін британських бомбовиків і торпедоносців атакував у морському районі Швенінген німецький конвой суден, але без успіху. Сторожові кораблі і бортові авіації торговельних суден збили 7 атакуючих літаків. Конвой у повному складі прибув у свій порт призначення. Під час атак вчорашнього дня й минулої ночі знову збито разом 92 ворожі літаки (вчора 72), між ними найменше 75 чотири-моторових бомбовиків. Загибло три власні літаки.

В ніч на 23. червня німецькі бойові літаки бомбили окремі об'єкти в районі Лондона.

Промова Тойо: „Японія буде боротися аж до остаточної перемоги“

Президент міністрів Тойо у своїй великій парламентській промові, м. ін., заявив, що незалежність Філіппінських островів буде здійснена ще в цьому році. У зайнятих південних землях, передусім на острові Ява, населення ще в цьому році буде в великій мірі притягнене до власної адміністрації.

Японія під військовим оглядом прагнута на всі дії протипаніки, щоб негайно його успішно зустріти. Пліч-о-пліч з союзниками буде вона боротися до остаточної перемоги. Також у Європі Німеччина та Італія досягнули такого сильного ста-

новитця, що немає жадного сумніву про переможне закінчення.

Японія рішила вичерпати всі можливості та засоби, щоб допомогти Індії в досягненні незалежності. У Японії продукційна сила значно зросла від кінця минулого року. Передбачено багато мільярдів єн на дальшу реорганізацію господарства, з'єднання заводів і т. д. з метою дальшого підвищення воєнної продукції. Передбачується широкі заходи, щоб забезпечити Японії прохарчування. Передусім планується побільшення вирощування рису та інших важливих харчових засобів.

Господарська мобілізація у Болгарії

Розпорядженням ради міністрів переведено півльну мобілізацію всіх урядовців у державних, комунальних та громадських органах влади, зв'яз-

аних з воєнним господарством. Рада міністрів внесла ту постанову на внесок новоіменованого комісара для воєнного господарства.

Промови Райхсміністра Шпеера і Райхсміністра др. Геббельса у Берлінській Спортивній Палаті

(Занічення *)

Мільйони наших творчих чоловіків та жінок кують у безприкладній пильності зброю для фронту, помагають там вигравати війну, а через те знову виявляють, як їхні друзі у сирих уніформах, правдивість слів поета у відношенні до цієї війни, що найбільшій сині Німеччини є її найвірнішим сином.

Баланс нашої зброєвої продукції, який міністр Шпеер саме нам показав, говорить лише про частину наших змагань. Але вже і з нього можна бачити успіх тотальної війни, яку з доручення Фюрера я прокламував на цьому місці у промові з 18 лютого. В рядах того гігантського процесу переверстування в ході минулих 5 місяців надійшло від робітників майже 3,5 мільйонів звітів. Багато сотень тисяч мужчик можна було переставити з програми продукції до військової служби.

Криза зими закінчилася. Перед проводом та народом стоїть безприкладне напруження сил. Тому війна нерви протипаніки не робить на нас жадного враження. Німецький народ одного разу у листопаді 1918 р. пішов на примамливі обіцянки своїх ворогів. Це ніколи не повториться. Передусім не повториться тому, що тепер знаємо, про що йде діло та тримаємо в своїх руках всі ключі справді вирішної перемоги. І не можна забрати у нас брехнями та обіцянками.

Це можна б зробити лише силою. Однак, силі протиставимо ми силу. Провід та народ, фронт і батьківщина мають лише одну думку. У нас немає робітників, які мали б намір страйкувати, а передусім немає жадних жидівських підбредувачів, які могли б довести їх до цього. Ми народ у зброї, що рішив всіма силами оборонити нашу волю, нашу честь, та наш життєвий простір. Цим зобов'язані ми нашим полаганим так, як і живим, воюючим на фронті, а також вам, робітникам, і батьківщині.

Про настрої воюючих народів у четвертому році війни можна сперечатися, але націонал-соціалістична постава нашого народу є ясна понад всякий сумнів. Тому ми не говоримо про мир, але боремося за нього. У наших заходах прагнемо до того, щоб у всяких умовах могли вести війну так довго, поки розтягнемо ворога на зем-

лі. Це незмінна основа та мета цілого нашого ведення війни. Передусім відноситься це до сектора прохарчування.

Якщо у батьківщині мусимо чинити жертви, то принаймні знаємо для чого. Однак, мені здається, що їх можна геренести.

Ми, німці, не належимо до того роду людей, які просять пощади у ворога, що має намір винищити нас. Ми знаємо, що проти англійсько-американського бомбового терору є лише один успішний засіб: протитерор. Цілий німецький народ є сьогодні свідком одною лише думкою; рівням за рівне платити. Ми далекі від того, щоб хвалитися або грозити. Ми лише реструємо.

Боротьба Фінляндії за волю і самостійність. — Промова маршала Маннергейма

Під час свята закінчення офіцерського курсу маршал Маннергейм, який поїхав у супроводі міністра оборони Вальдена та генерал-лейтенанта Туомпо, пригадав у промові старі чесноти фінського воювача, які виявляються в особистому ентузіазмі кожного воювача, енергії та сильній волі.

Пізніше маршал говорив про особливі обов'язки офіцерського корпусу під час війни і підкреслив, що метою фінської війни є тепер, як і давніше, забезпечення волі та самостійності народу.

Харчові труднощі в Англії

На харчові труднощі в Англії вказав знову міністр харчування Лорд Вултон у своїй промові в Кардіфі. Через перехід до продукції амуніції—казав лорд Вултон—входить Англія в найближчому майбутньому в такий період, що позначиться гострим браком харчів. Його завданням—каже лорд Вултон,—є таке планування на майбутнє, щоб англійський народ, коли настане ця харчова криза, міг одержати принаймні свою належну частину з усієї харчової продукції світу.

Число збитих літаків зросло в таких розмірах, які є лише початком. Однак, одного дня прийде година відплати. Як тепер англійці уживають проти нас зброї повітряної боротьби, так ми проти них уживасмо зброї війни підводних човнів. Щоправда, успіхи повітряної війни можна виразніше бачити, однак, війна підводних човнів за дальшу мету є страшніша, бо вони роблять глибокі рани та через те мають вирішальне для війни значення.

Щоб ворог не робив у будівництві нових кораблів, він все ж таки не вирівняє тим числа затоплень. Залоги наших підводних човнів ясно бачать, як вирішально причиняються вони своїми діями. Вкінці стрізка ваги у цій війні перекинеться на нашу користь. На тій арені боїв мусить ворог чекати винищуючих втрат. Його життєві артерії будуть знову перерізані, а разом з тим впадуть остаточно його шанси на успіх.

На Сході фронт міцно стоїть, знову безперервно пливе струм нової зброї та воюючих з батьківщини на Схід. Очевидно, це було б забагато жадати від мене, щоб я хоч слово сказав про найближчі наміри німецького воєнного проводу на Сході. Наш провід хоч би якими високопарними заявами ворога не дозволить витягнути себе з мовчанки. Ми знаємо лише одне: німецький народ може бути цілком спокійний. Його велетенське змагання в часах тотальної війни не буде даремно. В одному дні почнуть вони діяти; коли і де, над тим можуть ламати собі голову наші вороги.

Майже ціла Європа працює на службі нашого ведення війни. Німеччина зі своїми союзниками стоїть проти найбільш пекельної кліки, яку знає історія. Ми не потребуємо боїтися її погроз. З піднятою вгору головою працюємо проти неї. Під ударами німецького меча вона впаде, хоч як часто доводилося б повіривати їх до її упадку. Ворог не знає пощади. Отже, тепер викиньмо з серця всяку м'якість, всякі почування співчуття та добродушної легковірності. Німецький народ змушено до оборони свого життя. Він буде боротися, де лише матиме нагоду до цього. Але на кінці цієї війни стоїть перемога. Наші вороги не хочуть в це вірити. Ми їм це докажемо!

*) Початок див. № 46 (147).

Громадська охорона жнив

Жнива заповідаються у цьому році гарним врожаєм. Збіжжя достигає. Сприятливі атмосферичні умови допомогли значно до доброго зросту після того, як німецька адміністрація й українське сільське населення поклали основу успішної обробки землі. За кілька тижнів маємо зібрати плоди нашої спільної праці. До цього часу мусимо собі ясно усвідомити ті особливі завдання, які чекають нас на початку жнив. Одним з найважливіших завдань тепер, під час війни, є збір врожаю та його збереження від знищення.

Згідно з розпорядженням Райхскомісара про охорону сільськогосподарських продуктів з дня 30. 7. 1942 р., мають всі члени громадських господарств та хліборобських спілок, а також усі мешканці села спільно охороняти врожай, всі сільськогосподарські продукти, живий і мертвий інвентар та всі влаштування харчового господарства. Кожний зокрема мусить допомагати охороні й бере на себе відповідальність за безпеку народного добра. Розпорядження передбачає суворі гари—включно до кари смерті та конфіскації майна—на всіх тих, що шкодять нашому харчовому господарству.

Тому, хто нищить, пошкоджує, або хоч би намагається знищити чи пошкодити сільськогосподарські продукти, як збіжжя, олійні й обкопувальні культури, городину, молоко і т. д.—авляється шкідником і ворогом народу й заслуговує якнайтяжчого покарання. Це саме відноситься до нищення або пошкодження, чи хоч би самого намагання робити пошкодження сільськогосподарських будинків, машин, худоби та іншого живого та мертвого інвентаря.

Це відноситься також до заведення і споруд сільськогосподарського виробництва, обробки, перетворення, меліорації ґрунтів і споруд зв'язку. Все, що служить селянам і населенню безпосередньо, а війську посередньо, до продукції, прохарчування або цінного перетворення, стоїть під охороною цього закону, який обов'язує всіх.

За шкідництво в харчовому господарстві вважається, наприклад, також і те, коли хто не виконує дане розпорядження і перебиває працю. Також кожний, хто не борється з наміреним шкідництвом і не повідомляє про нього, хто свідомо дає неправдиві інформації про стан худоби і плодів та про інші факти, важливі для

харчового господарства, або їх затаює, підлягає карним постановам цього розпорядження.

Це розпорядження ясне і недвозначне, його прийме з подякою кожний селянин, маючи на увазі виникаючу з нього відповідальність. Ми дуже зацікавлені в тому, щоб наше народне майно збереглося та збільшилось. Наше майбутнє життя і життя наших дітей залежить від того, чи ми проведемо нашу роботу, чи злочинні елементи зруйнують плоди нашої праці. У нас немає нічого спільного з більшовизмом—це ворог селян, і ми його вороги.

Тому винищуватимемо його підступних висланців—богузів всюди, де тільки їх зустрінемо. Так охоронятимемо наші хати й двори, нашу родину, нашу працю і лад, забезпечимо нашу країну і наше майбутнє від руйнування злочинців та ними нацькованих попіхачів, тих жидівських наймитів, що на доручення жидівства нівечать наш народ, нищать нашу батьківщину та хочуть розвбити нашу віру й нашу культуру. Але їм це не вдасться. Ми до цього не допустимо, ми зуміємо спільно все це, так як і наш урожай, оборонити.

Як постачає німецький селянин сільськогосподарські продукти

Усі нейтральні спостерігачі, які з власного досвіду витворили собі картину господарювання харчовими продуктами у континентально-європейських країнах, погоджуються, що німецькі методи дають кращі наслідки, ніж методи інших країн. Німецький «харчовий фронт» ведеться в Німеччині від часу приходу до влади націонал-соціалізму, а «постачальний фронт» з перших днів цієї війни. Німеччина довозить з інших країн, крім картоплі та цукрових буряків, усі сільськогосподарські продукти.

Однак, тут введено контроль також на ті продукти, яких у Німеччині досить, і видано закон про примусовий продаж по встановлених цінах. При цьому виходило з цього, що при обмеженій кількості хліба, м'яса, жирів і молока збільшується попит на інші сільськогосподарські продукти. Тепер поширено державний контроль мало не на всі сільськогосподарські продукти. Обов'язок постачання поширюється на збіжжя, ячмінь, овес, корм, стручкові, їстівну та виробничу картоплю, масло, сир, молоко, олію, худобу, овочі, городину та яйця.

«Дисципліна постачання», що нею славиться німецький селянин, це почаста наслідок планового прищеплення селянству думки про національне господарство. Німецький селянин знає, що він шкодив би фронтові, ослаблював би бойовий дух і продуктивну спро-

можність міського населення, коли б він з жадоби наживи, зазіпшення або лінощів не виконував свого обов'язку щодо постачання або марнотратно господарював.

Але селянин знає також, що не держава накладає на нього цей обдуманий, відповідний до його спроможності обов'язок, а його фахова організація. Держава ставить міністерству народного прохарчування загальні вимоги; окремі розпорядження видають селянські керівники, уповноважені державної установи прохарчування населення. Крайовий, окружний та місцевий сільськогосподарські провідники, які добре знають господарський стан та спроможності кожного селянина, визначають, скільки має здати державі кожний селянин. Вони також відповідають за справедливий розподіл зобов'язань.

Кожний селянин матиме змогу виконати свою поставку, якщо буде дотримуватися фахових вказівок державного керівника селянства та місцевих уповноважених установи прохарчування. Ці вказівки під час війни дещо змінилися.

Так, наприклад, у молочному господарстві залишилися незмінними попередні вказівки: докладно дойти, заощаджувати молоко при годівлі телят, не збільшувати годівлю худоби коштом зменшення молока, заощаджувати молоко при власному споживанні, не годувати свиней та інших тварин жарним молоком, зберігати молоко

від псування, постачати молоко до молочарень та здавати всі сорти масла. При цьому завжди винагороджується пильність. Хто, наприклад, доглядатиме курей так, що вони нести будуть яєць більше встановленої норми, то йому дозволяється вільно розпоряджатися тим лишком.

Німецьке селянство вважає справою честі виконати свій обов'язок і здійснити покладені на його надії цілого народу. Ціни на сільськогосподарські продукти встановлено такі, що селянин, який добре господарює, одержить за здані державі продукти стільки, що йому вистачить на всі видатки. Не зважаючи на тверді ціни, де збільшилась вартість продукції масла та свинячого сала,—треба було підвищити ціни.

Це підвищення пішло коштом знижки прибутків торговців, а не коштом споживачів. Всюди, де в наслідок особливих умов, як от град, пошесні хвороби та інші нещастя, селяни не мають змоги виконати поставок, місцеві органи державної установи прохарчування дають їм оправдувальні документи.

«Постачальний фронт» у німецькій хліборобській продукції не стримував за останні 10 років матеріального зросту селянства. Німецький селянин свідомо доводить селянству інших європейських країн те, що німецьку практику господарювання та постачання варто ввести на цілому континенті.

ВИСОКА НАГОРОДА

В сьогоднішньому номері ми друкуємо інтерв'ю двох кращих людей нашого Гебіту, які своєю вмілою і чесною працею дали високі показники в роботі і нагороджені трудовою медаллю. Імена цих людей: Дудник Кузьма, голова громадського № 28, Циганов Федір, керівник гончарного заводу м. Олександрії.

Вони прийшли до редакції, щоб розповісти і поділитися своєю радістю з читачами нашої газети та висловити глибоку подяку Німецькому Керівництву за відзначення та високу нагороду.

Дудник Кузьма Васильович. Вже літня, поважна людина. Керівник хліборобської спілки № 28 м. Олександрії.—Мій громадир,—розповів він,—весь час перший виконував без попереджень план хлібоздачі. Посів і обмолот ми завжди кінчали своєчасно, навіть рачіш ієтих. Завжди був у нас відремонтований реманент—плуги, жатки. Члени громадського, а потім хліборобської спілки, ставились до роботи старанно. До відзначення представила мене земкомендатура.

Запитує:—Де Вам вручили трудову медаль?—Іздив я на прийом у Миколаїв. Вручав медалі Райхсміністр Розенберг в приміщенні Генерального Комісара. На прийомі було 22 від-

значених українців, частково керівників хліборобських спілок, і 10 німців. Райхсміністр дякував нам за гарну роботу, закликав продовжувати її в тому ж напрямку. Закликав інші підприємства домогатись таких же добрих наслідків.

Тепер наша спілка переходить до індивідуального господарювання. На 102 родини розподілено 660 га землі, крім того, одержано цими родинами ще 138 га присадибної землі.

п. Дудник з гордістю поглядає на свою відзнаку й дякує німецькому урядові та провідові земкомендатури за увагу, допомогу в роботі і відзначення праці хліборобської спілки.

Він підійшов до столу, привітався і сів. Обличчя його було усміхнене і радісне. Цей чоловік має розповісти щось дуже цікаве і приємне—міг подумати кожний, поглянувши на нього.

Так воно й сталося. Розпочав він тихо, не кваплячись: «Прізвище мов Циганов, ім'я Федір, працюю керівником гончарного заводу в м. Олександрії, нагороджений трудовою медаллю. Хочу поділитися з вами своєю радістю і розповісти про неї через ваш орган дружим.

Підприємство наше гончарне, продукуюмо різні гончарні вироби і посуд. Свої вироби поставляємо в основному військовим частинам. Кожна праця теper винагороджується, і я, керівник звичайного гончарного заводу, відзначений і нагороджений.

Що робити з затхлим зерном?

У зерносквищах, що їх утримують в добромому стані, зерно не цвіте, не проростає, словом, не нищиться. Затхле зерно не тільки тратьє свою вартість, але стає теж небезпечне при годуванні тварин. Проте життєві відносини бувають не раз сильніші, як ми, і де-не-де треба скориститись також затхлим зерном. Якщо цвіль ще наскрізь не пройшла зерно, можна ним після дбайливої очистки годувати тварини.

Як очистити цвіле зерно? Його зсипають в бочку, заливають холодною водою і сильно мішають, змінюючи воду так довго, аж поки вода не відходить чистою. Після цього чистять його ще 2—3 рази гарячою водою (цвіль-грибів цим не вбивається). Після цього зерно треба при постійному переполоскуванні висушити на сонці чи штучно, а потім пере-

Після вступу німецьких військ наше підприємство належало до бурвугільної промисловості. З 1 березня 1942 р. ми перейшли під керівництво п. Гебітскамісара. Розпочалася творча праця. Працювали ретельно і наполегливо. Виконували замовлення доброякісно і своєчасно. Освоїли нові види виробів, як от: помільники, бокали, вази для квітів. В своїй праці ми відчували допомогу і піклування п. Гебітскамісара, який відвідував наше підприємство, давав поради і допомогу.

Я хочу висловити своє сердечне спасибі п. Гебітскамісару за його піклування нашим виробництвом та відзначення моєї праці. Моя нагорода є також нагорода всього нашого заводу. Своєю працею ми ще не раз покажемо, що ми вмілі і старанні працівники».

ДРУК І ВИДАВНИЦТВО:
Друкарня і редакція, Олександрія,
Управська, 57. Завдрукарнею
К. Юрченко. Відповідальний редактор
О. фон-Зорг.

Тепер діє преїскурат № 1.